

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci **žalobkyně Z. o. Č. S.**, zastoupené JUDr. Alešem Janů, advokátem, se sídlem Čelkovická 445, Tábor, proti **žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje (odbor životního prostředí a zemědělství)**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2002, č. j. ŽpaZ/29 371/2002, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 3/2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2003, č. j. 5 Ca 3/2003 - 36,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2003, č.j. 5 Ca 3/2003 - 36**, se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou dne 13. 12. 2002 u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž jako odvolací orgán částečně změnil rozhodnutí Okresního úřadu Kutná Hora ze dne 17. 7. 2002, č. j. ŽP/1921/02/Ko, když vydal souhlasné stanovisko se zásahem do významného krajinného prvku – údolní nivy vodního toku S. stavbou oplocení pozemku dle KN č. 219 v k.ú. R. a se stavbou zpevněné plochy na tomtéž pozemku s podmínkou, že struktura současných břehových porostů bude zachována a případné zásahy budou provedeny po projednání s orgánem ochrany přírody.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 8. 2003, č. j. 5 Ca 3/2003 - 36, žalobu odmítl s tím, že se v dané věci jedná o přezkoumání rozhodnutí, které má charakter

rozhodnutí předběžné povahy, které je závazným podkladem konečného rozhodnutí a může být soudem přezkoumáváno až v souvislosti s přezkumem konečného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Podle názoru soudu prvního stupně bylo proto třeba žalobu odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť návrh je podle zákona nepřípustný (§ 68 odst. 1 písm. c) a § 70 písm. a) s. ř. s.).

Žalobkyně se včasnou kasační stížností domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť se podle jejího názoru jedná o rozhodnutí konečné, které podléhá přezkoumání soudem ve správním soudnictví proto, že se jím s konečnou platností řeší přípustnost zásahu do konkrétního významného krajinného prvku. Není pak podle názoru žalované jisté, zda bude vydáno ještě další rozhodnutí, protože např. v případě realizace stavebního záměru se může jednat jen o pouhé ohlášení stavby podle § 57 stavebního zákona.

Kasační stížnost žalované je důvodná.

Závazné stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody k zásahu do významného prvku podle ustanovení § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť tímto aktem ze strany příslušného správního úřadu se autoritativně stanoví, zda určitou aktivitou lze zasáhnout do konkrétního významného krajinného prvku. Na této skutečnosti nic nemění, je-li k určité činnosti, v níž se má takový zásah realizovat, třeba ještě další rozhodnutí podle zvláštních předpisů. Toto závazné stanovisko je samostatným správním rozhodnutím, vydávaným na žádost adresáta a jemu směřovaným. Ve vztahu k předmětu posuzování zásahu do významného krajinného prvku jde o rozhodnutí konečné, a to i v případě, kdy k zamýšlenému zásahu je třeba dalších (navazujících) rozhodnutí podle zvláštních předpisů (zde vodohospodářského orgánu jako speciálního stavebního úřadu). V takovém případě dochází k typickému řetězení jinak samostatných správních rozhodnutí a zamýšlený zásah lze realizovat výlučně v případě pozitivní podoby všech. Skutečnost, že předložení dříve vydaného rozhodnutí je podmínkou vydání ještě dalších povolení podle jiných zvláštních předpisů, a že toto další povolení musí reflektovat jeho obsah, v tomto případě jde dokonce o absolutní závaznost pro akt navazující, nemůže nikterak omezit či dokonce anulovat jeho vlastní přímé účinky, které má na základě právního předpisu. Nelze z toho dovozovat nesamostatnou, podmíněnou, dočasnou či předběžnou povahu takového stanoviska. V posuzovaném případě nemusí být v době vydání správního rozhodnutí a lhůtě stanovené pro jeho případné napadení správní žalobou zřejmé, zda bude vydáván následný správní akt či nikoliv. Jak správně uvádí žalobkyně, je to způsobeno např. institutem ohlášení stavby podle stavebního zákona, při jehož aplikaci není vydáváno stavební povolení a oprávnění stavbu realizovat vzniká ze zákona.

Protože závěr Městského soudu v Praze, že žalobu žalované je třeba odmítnout, neboť napadá rozhodnutí správního orgánu předběžné povahy není správný (viz shora), je dán žalovanou uplatněný důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížností napadnout rozhodnutí krajského soudu z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud vzhledem k důvodnosti kasační stížnosti žalované proti usnesení Městského soudu v Praze podle ustanovení § 110 odst. 1 věty prvé s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud prvního stupně též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n ej s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. května 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu